

Rapszódia

Fázom

Ez

a tél hidegét a csontban

Növeszti vázzá elmeszesedett

Napok hetek

Deres didergő idegek

Iszalagjaival befonva

Csak belül fehérlik a test

Körötte hús vér belek mocska

Belül szilárd gerinc még az idő

De körötte abban mi eleven

Szövet burjánzik gennyed a Jelen

Február eresze alatt

Jégcsap csöpög fejemre pillanat

Pillanatot követ akárha

A vallatásra várva

Kínzókamrában állnék

Az űrben a galaktika-spirál még

Lökdösi felhúzott rugó a percekét

A Föld remeg

Megdördül és lavinaként lezúdul

Az ezredvég és mindent elsöpör

Kezdődhet újra

Az Isten és a Sátán közti pör

Csak itt alant már nem marad tanúja

Mint lovak szemét a halál

Vadvizeket homályosít a jég

A táj zihál

S még rúgkapál lerogyva

De sügyéből kiáll

Egy jegenye pikája s fölmered a Holdra

Ez hát a vég

Mondogatom most majd elővezetnek

Létem cellájából s mindent bevallok
Nem szórok átkokat az égre
Mert féreg-sorban tartott
A szívét rágtam én is Isten férgé

Fázom

Ez
a tél hidegét a csontban
Csontjaimban növeszti vázzá
Halálfejem hiába is vigyáznám
Napok hetek havak havában arcom
Mészváza összeroppan
Mint múmiát a percek
Gézzel körültekernek
Orrom két likja árváll
Húlt párámmesszi száll már

CSILLAGFÉNYSZALMA-ALMON
UTOLSÓ ÉJEM ALSZOM

K. n. / 199? / WM KGY 2015.65.1. / Forrás, 1996 / 5

(Baka István Összegyűjtött versek című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →